

MISIE

2
2020

BOLÍVIA

LÁSKA

PRESAĤUJE
HRANICE

MOJE DNI
V KARANTÉNE

ZÁZRAK

ROZMNOŽENIA

MISIONÁRI

IDENTES

*Drahí čitatelia!
Súčasná situácia
prináša celému
svetu mnohé
obmedzenia
v kontaktoch.
Nové číslo časopisu
Vám však prináša
po prvý krát
články od všetkých
štyroch slovenských
misionárov, ktorí
v súčasnosti pôsobia
v Bolívii.*

*Nech je pre Vás
čítanie jednotlivých
príspevkov
obohatením
a rozšírením
pohľadu na misie.*

*Ján Piatak,
misionár*

LÁSKA PRESAHUJE HRANICE

“Nech sa otvorí srdce toho, ktorý má, aby sa naplnili prázdne ruky toho, ktorému chýba to najzákladnejšie.”

Pápež František

Myslím, že práve slová sv. Otca Františka vystihujú situáciu, v ktorej sa momentálne nachádzame a čím každodenne žijeme. Hromadná nákaza - koronavírus - je základnou témou nielen v Bolívii, ale v celom svete. Aj keď všetci vieme, ako vplýva nákaza na ľudstvo, každá krajina ju prežíva odlišne a bojuje proti vírusu rôznymi opatreniami.

Kým sa cez sociálne siete šírili informácie o nebezpečnom víruse, ktorý alarmuje Čínu a postupne aj Európu, tu v Amerike, sme tomu nevenovali zvláštnu pozornosť. No hneď po prvom potvrdenom prípade Covid-19 sa aj v Bolívii začalo so striktnými opatreniami. Písal sa 10. marec. V médiách hlásili, že prvým prípadom je šesťdesiatpäťročná žena v Oruro.

Je úplný zákaz akejkolvek dopravy, či mestskej, medzimes-
tskej, či taxíkov. V prípade potreby,
napríklad dovozu potravín alebo
humanitárnej a zdravotnej pomoci
je potrebné žiadať povolenie od
vlády prostredníctvom online
formuláru. Avšak napísať žiadosť
neznamená, že ju aj automaticky
schvália. My čakáme na schválenie
už dva týždne a myslím, že žiadne
nedostaneme.

Opatrenia sú dosť striktné
hlavne kvôli tomu, že tu nie je
takmer žiaden zdravotný systém.
Nemocnice nie sú pripravené,
respiračné prístroje nemáme.

Čo je smutné a asi nikde vo
svete sa to nemôže stať, iba
v Bolívii, že ľudia protestujú pred
nemocnicami, aby tam nedoviezli
pacienta s koronavírusom.
Jednoducho zablokujú vchod
a nedovolia prístup. Myslím, že
mnohí z nás to nechápeme, preto
sa ani nepokúšam o vysvetlenie.
Jednoducho takto tu fungujeme.

Oruro je stredne veľké
mesto, v ktorom sme 15.
januára tohto roku založili novú
komunitu Misijných sestier
Služobníc Ducha Svätého,
ktorej členkou som aj ja a spolu
s dvomi spolusestrami tam
momentálne pôsobíme.

Dvanásteho marca som
cestovala do Santa Cruz
na stretnutie sestier našej
provincie štrnásť hodín
autobusom. Netušila som, že
v priebehu jedného dňa sa
situácia môže vďaka jednému
prípadu koronavírusu v krajine
úplne zmeniť.

Keď som pricestovala do
Santa Cruz, v meste sa začala
šíriť informácia, že od 15. marca
sa uzatvorí mesto Oruro a
nebude možné cestovať z neho
ani do neho. Takže som sa po
príchode do Santa Cruz čo
najrýchlejšie pobrala späť do
Oruro, aby som sa tam vôbec
dostala.

A naozaj, prišla som 14.
marca večer a od 15. marca už
nefungovala žiadna doprava.
O dva dni nato sa uzatvorili všetky
letiská, autobusové stanice,
školy, pracoviská a Bolívia začala
dvojtýždňovú karanténu.

Rada by som tu vysvetlila,
čo znamená karanténa v Bolívii,
lebo je odlišná od tej, ktorá sa
žila na Slovensku.

**Karanténne opatrenia
v Bolívii sú: Okrem toho,
že je všetko zatvorené,
môžeme vychádzať na
nákup iba raz v týždni,
a to nie v ktorýkoľvek
deň. Nakúpiť sa dá
v deň, ktorý prislúcha
poslednému číslu
občianskeho preukazu.
Polícia a vojaci
kontrolujú pri vstupe
na trh občiansky
preukaz. Ak sa vyberieš
do mesta v deň, ktorý ti
neprislúcha a polícia
to zistí, okrem
zaplatenia pokuty ťa
zatvoria na osem hodín.**

Po prvých dvoch týždňoch karantény sa zhodnotilo, že je potrebné predĺženie aspoň do 15. apríla. Ľudia začali byť nervózni, lebo mnohí nemajú stále zamestnanie, zarábajú si z predajov na trhu a z práce, ktorú si hľadajú v konkrétnom dni.

Mnohým došli zásoby, finančné prostriedky a nebolo z čoho nakúpiť. Situácia začala byť dosť alarmujúca. Pár dní pred začatím karantény som prevzala riadenie Diecéznej charity. Netušila som, čo všetko nás čaká, zvlášť v týchto náročných chvíľach. Ako komunita na novom mieste pôsobenia nepoznáme takmer nikoho a nemohli sme začať pracovať na miestach určenia.

Vidiac však túto situáciu, v ktorej mnohí ľudia z periférnej časti mesta kričia o pomoc, lebo sa nemajú ako dostať do mesta na nákup a vlastne ani nemajú z čoho nakúpiť, sme začali najskôr farskú charitu, kde sa rozdávali základne suché potraviny, ako ryža, cukor, cestoviny, olej a podobne. Neskôr, keď sa aj po 15. apríli predĺžila karanténa, sme sa pustili do tvrdej práce ako Diecézna charita. Všetky zásoby suchých potravín sme rozdelili do tašiek pre chudobné rodiny.

Aj vďaka dobrodincom, sa do dnešného dňa dostalo humanitárnej pomoci viac ako 1500 rodinám.

Nebolo jednoduché identifikovať miesta, kde je značná chudoba, keďže

takmer nikoho nepoznáme, ale tu sa ukázalo, ako má Boh svoj plán s tými, ktorí chcú pomôcť. Vďaka kňazovi našej farnosti sme sa „skamarátili“ s policajtmí a hasičmi, ktorí nás sprevádzajú na miesta potreby.

Ako som už spomínala, nemáme ani len povolenie používať auto na rozvoz humanitárnej pomoci, preto je dôležité, aby sme každý náš výjazd skoorinovali s políciou alebo hasičmi. Na rôzne miesta sme sa presúvali minimálne dvoma autami, jedno policajné a druhé charitné.

Po čase sa polícia dostala do úzkych, keďže nákaza postihla aj ich a zo dňa na deň bolo poslaných do karantény štyridsať policajtov. Už nám nemohli poskytnúť auto. Ale nechceli zanechať túto spoluprácu s charitou, keďže videli potrebu ľudí po každodennom chlebe. Od určitého momentu nás začali sprevádzať motorkami. Spolu sme tak mohli pomôcť mnohým rodinám.

Pre mňa osobne je táto skúsenosť veľmi silná a emotívna. Zvyčajne políciu vnímame ako nebezpečenstvo, výstrahu. Tu som však pochopila službu polície. Riskovať svoje životy kvôli zdraviu nás všetkých.

Karanténa sa neskončila ani 30. apríla. V Oruro sa prijali ešte striktné opatrenia a do 10. mája sa uzatvára úplne. Čo znamená, že už nie sú otvorené ani obchody, ani trh, ani banky. Je celkový zákaz vychádzania z domu. Netuším, ako to tento týždeň zvládneme, ale viem, že nás čakajú náročné chvíle, týždne a mesiace po skončení karantény. Budeme musieť bojovať s chudobou a je potrebné sa na to pripraviť.

Posledné týždne sme vyzývali ľudí k solidarite, aby sa vedeli podeliť aj s málom, pretože je mnoho tých, ktorí nemajú ani to málo. Čo prinesú ďalšie dni, zatiaľ nevieme. Všetko je v Božích rukách. Ďakujeme Bohu za zdravie, za každodenný chlieb, a vážme si každé stretnutie s blízkymi, podanie ruky či objatie, ktoré nám v týchto chvíľach veľmi chýbajú. Kiežby sa po skončení pandémie stal svet o čosi lepším. Modlíme sa vzájomne za seba.

Sr. Sára Tokarčíková

MOJE DNI V KARANTÉNE

Nuž, písať niečo o karanténe... znamená písať o jednoduchých a malých veciach. A to veru nie je asi veľmi zaujímavé čítanie.

Veď pre väčšinu z nás sú to tie isté veci: zobudiť sa na prenikajúce lúče slnka do izby, na spev kohúta alebo na budík, nastavený v mobile, a poďakovať za nový deň. Raňajky, obed, večera nám pripomínajú, ako dobre je mať niečo pod zub. Vyprať si tričko a vyvesiť ho na horúce amazónske slnko. Vysuší sa rýchlo. Kniha,

štúdium, internet. Zavolať spolubratovi a poblahoželať mu k narodeninám. Ďalšiemu len tak, ako sa má. Napísať zamyslenie na facebook. Rozposlať evanjelium na dnešný deň. Opraviť tú starú kľučku. Vymyslieť novú príchytku na hrniec, ktorá odpadla už pred časom. Pokosiť trávu, povyberať termitiská. Čas na modlitbu. Už je večer. Vďaka, Pane, mnohí nemajú ani tieto možnosti, jedlo, strechu, zdravie, prácu. Zajtra, nová možnosť lepšie žiť, lepšie slúžiť, lepšie využiť čas. Náš život je zložený z drobných každodenností. Možno táto

pandémia nám chce ukázať ich dôležitosť, ktorú sme predtým nedoceňovali.

Karanténa Covid 19 ma zastihla v Santa Rosa de Roca. Verbisti tu spravujeme farnosť už ôsmy rok. Momentálne sme tu dvaja verbisti: Alfoso a ja. Spočiatku sme mysleli, že všetko bude fungovať viac-menej, aj keď s obmedzeniami.

že v Bolívii nás verbistov nie je mnoho a že potreby na misijnú prácu sú veľké, je to naša realita: na mnohých misiách sme po dvoch, po troch v tom lepšom prípade. Niektorí žartujú, že dobrá rehoľná komunita závisí od vzdialenosti: čím väčšia vzdialenosť jeden od druhého, tým lepšia komunita. Nuž, vzdialenosti sa dajú vytvoriť aj bývajúc pod tou istou strechou. Spoločenstvo je potrebné budovať. Podobne ako v rodinách. A tak tento čas nás učí viac komunikovať, vyjadrovať svoje pocity, poznávať naše limity a neutekať jeden pred druhým.

6

Veď v polovici marca bolo v Bolívii iba málo nakazených. Pre mňa to znamenalo zrušiť naplánované biblické kurzy. Už žiadne cestovanie. No o týždeň sa to všetko zmenilo. Nové prísnejšie opatrenia. Už nie iba cestovanie, ale aj zákaz zhromaždenia, tým pádom aj verejných sv. omší, katechéz vo farnostiach, slávení veľkonočných sviatkov a sviatkov v dedinkách. Zostali sme doma. Na nákup do miestneho obchodíku iba raz do týždňa. Soboty a nedele vôbec.

Kostolné lavice zostali prázdne. Iba prach si „do nich“ sadal. Napriek tomu som mal vždy pocit, že Boh je nám akosi bližšie. V jednoduchých veciach. Vždy som bol presvedčený o tom, že keď sa objaví nejaká prekážka, Boh si tiež nájde cestu k nám. A tak som sa rozhodol využívať lepšie to čo mi ponúka. Toto obdobie by som mohol zhrnúť do troch slov: prehlbovanie, spoločenstvo a služba.

Prehlbovanie

Uvedomil som si že mnohé veci som robil len tak, nedbalo, či z povinnosti. Modlitba, sv. omša nadobudli iný charakter: „Pán s vami!“ sa stal pozdravom viery, kde okrem spolubrata kňaza, „vidím“ aj zhromaždených veriacich, každého vo svojom dome, vo svojej situácii, potrebách.

Služba

„Kdo chce, hľadá spôsob; kto nechce, hľadá dôvod“, povedal Jan Werich. Aj tento čas v karanténe by sa mohol stať takým púšťaním a povedať si, že teda nie je toho veľa čo sa dá spraviť. Určite, obmedzení je veľa. Ale je aj množstvo nových možností. Službou nie je iba

Cirkev, to tajomné Kristovo telo je prítomné vždy. No neviem či som si to predtým až tak uvedomoval. „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení ktorí nevideli a uverili“, povedal Ježiš Tomášovi. Nuž silné veľkonočné posolstvo.

Spoločenstvo

Verbisti ako rehoľníci tvoríme spoločenstvá. Spoločenstvo je súčasťou našej misie. V našom prípade sme dvaja, to minimálne spoločenstvo. Vzhľadom na to

urobiť niečo konkrétne pre druhých. Aj kreatívna cesta ako to dosiahnuť je jej plnohodnotnou súčasťou. A tak človek strávi dosť času učením sa streamovať sv. omšu, doprevádzať študentov on-line biblického kurzu, zohnať výnimočné povolenie na rozvážanie potravín pre chudobné rodiny, alebo len tak: naučiť sa nový recept, aby bolo niečo dobré k obedu.

Ondrej Pešta SVD

ZÁZRAK ROZMNOŽENIA

Každému misionárovi prinášajú tieto dni niečo nové, jedinečné. Každý deň je výzvou. Aj ja sa preto chcem s Vami podeliť o to, ako prežívame pandémiu vo farnostiach v El Puente a Yotau.

Po troch týždňoch karantény v oblasti Guarayos sa v obchodoch už nedali kúpiť viaceré základné potraviny, či lieky. Stále viac ľudí začalo prichádzať na faru s prosbou o pomoc, že nemajú čo jesť a z čoho žiť. O štátnej či mestskej pomoci za začínalo hovoriť, ale zatiaľ sa nerozbehla. V El Puente, kde som trávil väčšinu času karantény sa ako prví rozhodli pomôcť aktívni veriaci

z radov chovateľov dobytky. Niektorí prispeli mäsom, ďalší syrom, cestovinou a základnými potravinami. Spolu urobili balíčky pre 70 rodín a následne ich odniesli až k dverám domov.

Po porade s členmi farskej charity sme začali piecť chlieb. Každý deň pre 30 rodín. Spolu je v El Puente päť obytných častí. Každý deň sme odniesli chlieb do inej. Spolu sme tak pomáhali 150 rodinám. Veľmi silný bol samotný začiatok. Napriek

tomu, že viaceré suroviny neboli v obchodoch, do štvrt hodiny sa nám podarilo zohnať všetko na prvé pečenie. Keď sme sa chystali odniesť veci do pekárne, jedna pani mi na ulici dala peniaze, ktoré stačili na nákup na ďalší deň. Keď to videl maliar Beto, ktorý ma sprevádzal, povedal: „Veď to je ako zázračné rozmnoženie chleba“. Ale to nebolo všetko. V ďalšie týždne sa to ešte násobilo. Prišiel som do obchodu, kúpil všetko potrebné na dva dni a majiteľka obchodu mi po zaplatení doniesla ďalšie suroviny na pečenie.

Chýr o pomoci sa rozšíril veľmi rýchlo. Viacerí začali nosiť ingrediencie priamo do pekárne.

Niektoré ženy sa podujali na pomoc pri pečení. Keď som o týždeň pri nákupe šiel zaplatiť, jedna pani mi vložila do ruky peniaze, ktorých hodnota pokryla celý nákup. Nestihol som sa z toho spamätať a predavač mi na to podával vrece s cestovinou. Hovorím mu: „Asi ste sa zmýlili, zrejme niekto iný prosil o cestovinu.“ On sa usmial a povedal: „Aj ja chcem pomôcť. Viem, že pomáhate tým, ktorí to najviac potrebujú.“

Aj vďaka dobrodincom zo Slovenska sme chlieb pekli každý deň počas šiestich týždňov až do času, keď sa ľuďom vyplatila pomoc od štátu.

8

V Yotaú som si cez katechétovej a zodpovedné osoby zistil situáciu v každej obytnej časti. Na základe toho sme urobili balíčky pre stodvadsať rodín. Okrem mäsa, syra, ryže, cukru, oleja a cestovín sme ľuďom pribalili aj modlitbu pápeža Františka

v čase pandémie. K tomu Bibliu, ruženec, alebo obrázok svätca. Ľudia sa veľmi potešili, pomoc prišla v pravý čas. V ďalšie dni som hľadal pomoc a navštevoval s potravinovými balíčkami ďalšie komunity v pralesi.

S nasýtením ducha to bolo tiež zaujímavé. Nebolo možné slúžiť svätej omše s prítomnosťou verejnosti. Ráno na svitaní, ešte kým nebola úplná karanténa, som chodil stále do inej časti obce s relikviami a svätenou vodou, modlil sa a požehnával ľud.

Počul som, že v mestách niektorí kňazi slúžili svätej omše a v priamom prenose ich vysielali cez facebook. Táto možnosť bola však pre mňa nereálna. Nielen preto, že nie som na facebooku. Tu nemáme wifi. Ľudia si internet kupujú formou kreditu a nie je to pre nich lacná záležitosť. Navyše, tiež nie sú na facebooku. Po ďalšie, mobilný signál do viacerých komunít ani nepríde. Preto som sa rozhodol ako vo farnosti v El Puente, tak aj v Yotaú zaplatiť priestor v miestnych rádiách, ktoré majú dosah

do komunít pralesa, a tak priniesť svätú omšu, modlitbu korunky k Božiemu milosrdenstvu, breviára a zamyslení do mnohých domácností. Pre ľudí žijúcich v mestečku som vybavil vysielanie svätých omší v televízii. Hoci prenos nebol lacný, predstavte si, že aj na to si Boh našiel „Zacheja“, ktorý pomohol zaplatiť výdavky na denné vysielanie v dvoch rádiách.

Zázrak rozmnoženia chleba bol tak prítomný v telesnej i duchovnej oblasti. Veď žijeme nielen z chleba, ale aj z každého Slova, ktoré vychádza z Božích úst.

Misionár o. Ján Piatak

MISIONÁRI IDENTES

Do aktuálneho misijného štvorlístka v Bolívii patrí aj kňaz, ktorý pôsobí ako misionár v Južnej Amerike od roku 1996, s trojročnou prestávkou. V rokoch 2014-2017 pôsobil v Prahe a Bratislave.

Miloš Miko, misionár Idente, od roku 2005 žije v Bolívii. V súčasnosti pôsobí v oblasti tropickej Chiquitánie v San Ignacio de Velasco ako farár vidieckej farnosti a administrátor kláštorného mesta San Miguelito, bývalej internátnej školy.

Poprosil som ho, aby nám na úvod predstavil inštitút, do ktorého patrí a misiu, ktorú žije.

Už teraz Vám chcem povedať, že aj v ďalšom čísle časopisu si budete môcť prečítať viac zo života otca Miloša.

ZÁKLADNE ÚDAJE O MISIONÁROCH IDENTES

Krátka história

Inštitút Id misionárky a misionári identes Krista Vykupiteľa (skrátene misionári Identes) sú misijný inštitút zasväteného života, ktorý bol založený v roku 1959 v Tenerife (Španielsko). Zakladateľ Fernando Riello, ktorý zomrel roku 2004 v New Yorku, bol významným filozofom, teológom, mysliteľom, spisovateľom a básnikom a zároveň zakladateľom rôznych

sociálne a kultúrne orientovaných nadácií na podporu a obnovu dôstojnosti človeka vo všetkých jeho dimenziách. Inštitút má mužskú a ženskú vetvu a pôsobí vo viac ako dvadsiatich krajinách Európy, Ameriky, Ázie a Afriky.

V rámci bývalej ČSFR, prví misionári prišli v roku 1991 a pôsobili hlavne v Prahe, Bratislave (do roku 2000; farnosť Devín, centrum Quo Vadis pri kostole Najsvätejšej Trojice), a tiež v Olomouci, kde pôsobili štyri roky (do roku 1995). Od októbra 1996 spravujú farnosť Narodenia Panny Marie so sídlom v Prahe 4 - Michle.

Trojkráľový sprievod v Hradčanoch v roku 2015

Misia v Bratislave bola plnohodnotne obnovená v roku 2014 a v súčasnosti tam pôsobí mužská a ženská vetva, so zameraním na pastoračiu vysokoškolskej mládeže a zdravotníctvo.

Aktivity vo všeobecnosti

Duchovná činnosť: farnosti, kláštory, svätyne, duchovné obnovy pre mladých (Motus Christi), letné tábory pre deti a mládež (ekumenizmus).

Sociálna činnosť: detské domovy, nemocnice, podpora sociálne slabých cez rôzne projekty a nadácie, napr. Projekt o študentoch - dobrovoľníkoch

s Katedrou Misiológie a misionármi identes v Bolívii.

Kultúra: Kultúrna nadácia Fernando Rielo, Nadácia idente pre štúdium a výskum, Medzinárodná cena mystickej poézie

Mládež: Mládež Idente (<http://www.identeyouth.org/>, Univerzálny Parlament Mládeže (<http://www.wyparliament.org/wyp/>)

Vzdelávanie: univerzity, základné a stredné školy.

Charizma

Charizma idente sa zakladá na troch evanjeliových princípoch:

I. Univerzálne povolanie k svätosti, ako odpoveď na mandát: "Buďte svätí, ako Váš Nebeský Otec je svätý" (Mt 5,48)

II. Podpora a rozvoj komunitného života a duch rodiny, v dôvere v radu a prísľub Krista: "Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi" (Mt 18,20)

III) Prioritné venovanie sa evanjelizačnej misii, ktorá sa vykonáva podľa apoštolského imperatívu: "Chodte do celého sveta a ohlasujte evanjelium všetkému stvoreniu" (Mk 16,15).

Špecifické oblasti našej charizmy

Charizma idente má dve špecifické oblasti:

1. Apoštolát s mladými ľuďmi, ktorí stratili katolícku vieru alebo nikdy neverili.

2. Apologetický dialóg s intelektuálmi na rozširovanie a ochranu zjavenej pravdy, ako forma služby a obrany Svätého Písma, Tradície a Učiteľskej autority cirkvi v dnešnom svete.

Naša evanjelizačná činnosť sa vykonáva v rôznych misiách podľa rozličných žiadostí

miestnych cirkví a podľa daných potrieb v každom čase a priestore; často aj cez sociálne zameranú činnosť a v spolupráci s nadáciami a organizáciami, ktoré majú neziskové a humanitárne účely. Inštitút sa chce takto "zhostiť" frustrácií poukazujúcich na ľudskú biedu, choroby, nevzdelanosť, nespravodlivosť a vo všeobecnosti neuspokojenie zo života, ako o tom hovorí náš otec zakladateľ: "Váš zámer, drahí synovia a dcéry, je samotný Kristus: prežiť svoj život konaním dobra pre všetkých ľudí".

Takže naša sociálna činnosť siaha od domovov pre opustené deti cez všeobecnú podporu sociálne, vzdelanostne a kultúrne oslabeným ľuďom a komunitám (napríklad v Latinskej Amerike a v Afrike), až po novú evanjelizáciu, ktorá predpokladá duchovnú a kultúrnu obnovu prostredia a osôb, ktorí, ako napr. v Európe a Severnej Amerike upadli do materializmu a života bez svojej pravej hĺbky. Príkladom tejto misijnej činnosti sú detské domovy v Bolívii a Peru a naša významná prítomnosť na univerzitách a vo vzdelávaní všeobecne v Ekvádore, tiež v Taliansku, Čile, Bolívii, Thajsku a na Filipínach.

Pôsobenie na univerzitách

V rámci našej charizmy je veľmi dôležité pôsobenie na univerzitách, keďže sú miestami kde mládež dotvára svoje životné postoje, ktoré mnohokrát ovplyvňujú celý ďalší život.

Zároveň sú miestom kde vznikajú rôzne myšlienky a ideológie, ktoré neraz ústia do útokov voči kresťanstvu a evanjeliu na akademickej pôde a odtiaľ sa šíria do spoločnosti.

Fernando Rielo rozvinul koncept univerzity ako miesta, kde postava Ježiša Krista ako zdroja inšpirácie pre všetky vedy, umožňuje výskum a vzdelávanie so zameraním na človeka vo všetkých jeho dimenziách (telo, duša, duch). Misia univerzity sa zakladá na tom, že "múdrost' prekonáva vedu v láske" (Fernando Rielo) a jej cieľom je, aby sa vysoké školy stali "miestami lásky" veľkej ľudskej rodiny, kde sa dávajú do praxe v spoločenstve vedomosti, zručnosti a najvyššie transcendentné hodnoty. Tento model univerzity pre XXI. storočie, sa dostáva do praxe na 3 katolíckych univerzitách v Ekvádore, ktoré sú spravované priamo misionármi identes a čiastočne aj na iných vysokých školách vo svete kde rozvíjame akademicke a výskumné aktivity.

Misie v Bolívii

Od druhej polovice osemdesiatych rokov sa pôsobenie misionárov identes

rozširuje na viaceré bolívijské mestá, pričom v súčasnosti pôsobíme v La Paz, Santa Cruz a v San Igancio – San Miguelito. Naše bolívijské misie sú priamo spojené s tromi farnosťami a formačnými či akademickými aktivitami najmä na stredných školách a v La Paz aj na vysokých školách. Významné sú formačné aktivity mládeže idente v pastoračnej práci s deťmi a mládežou vo všetkých spomenutých miestach.

o. Miloš Miko, M.Id.

Štedrosť prináša nádej

Radosť dávaním rastie

FOTOGALÉRIA

Radosť z obdarovania

Pomoc v čase úplnej karantény

Rozvoz potravinovej pomoci

Ďakujeme Vám!

Skromná pomoc v núdzi

Potvrdenie o prevzatí pomoci

Milí priatelia! Ak by ste vnímali, že chcete podporiť misijnú činnosť, pastoračiu alebo chudobných vo farnostiach El Puente a Yotau, môžete tak urobiť prostredníctvom bankového účtu: IBAN SK080900000000522512863.